

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

Factors Affecting to Anxieties in English Speaking of the Second
Year English Major Students of Faculty of Humanities and Social
Sciences at Nakhon Sawan Rajabhat University

ธนาภัสร์ สนธิรักษ์¹, ภาวิณี บุญจันทา²,
ศุภาวีร์ เลิศผาติวงศ์³, รังสรรค์ หล้าคำจา⁴ และ วิมลพร ระเวงวัลย์⁵

Thanaphat Sonthirak, Phawinee Boonchanda,
Supawee Lertpatiwong, Rungsan Lakhajja and Wimolporn Rawengwan
(thanaphat.so@nsru.ac.th, anny.phawinee@gmail.com,
Supawee2019@hotmail.com, rungjan.l@nsru.ac.th and
kib555@gmail.com)

Received: July 13, 2021
Revised: November 16, 2021
Accepted: November 24, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และ 2) เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ดัดแปลงมาจาก Foreign Language Classroom Anxiety Scale (FLCAS) ของ Horwitz et al (1986) สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีอยู่ 3 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยด้านผู้เรียนอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.71 2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.51 และ 3) ปัจจัยด้านครอบครัวอยู่ใน

1, 2, 3, 4, 5 สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.45 และ 2. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.39 ประเด็นที่นักศึกษาวิตกกังวลมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าเกรงว่าอาจารย์ชาวต่างชาติจะฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าจะสื่อสาร และ แม้ว่าข้าพเจ้าเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 4.65 รองลงมา คือ ข้าพเจ้ารู้สึกอายสำหรับการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง มีค่าเฉลี่ย 4.63 และ น้อยที่สุด คือ ข้าพเจ้ารู้สึกตระหนก เมื่อข้าพเจ้าต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ย 4.10 ตามลำดับ

คำสำคัญ: ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล, ระดับความวิตกกังวล, ทักษะในการพูด

Abstract

The purposes of this research were to 1) study factors affecting of anxieties in English speaking of the second year English Major students of Faculty of Humanities and Social Sciences at Nakhon Sawan Rajabhat University and 2) to study anxieties levels in English speaking of the second year English Major students of Faculty of Humanities and Social Sciences at Nakhon Sawan Rajabhat University. The population of this research were 40 second year student in English major using a specific selection method. The instruments used in this research were the questionnaire of factors affecting anxiety in English speaking adapted from the Foreign Language Classroom Anxiety Scale (FLCAS) of Horwitz et al (1986). The statistics used in the research were percentage, mean and standard deviation.

The results of this research revealed that 1. The factors affecting of anxieties in English Speaking of students have 3 factors; 1) the student factor was at a high level with a mean of 3.71 2) the teaching and learning factor was at a high level with a mean of 3.51 and 3) the family factors at a moderate level with a mean of 3.45. 2. The anxieties levels in English speaking of the English Major Students was at a high level with a mean of 4.39. The issues that students are

most worried such as I am afraid that foreign teachers will not understand when I am communicating, and although I have been well prepared to speak, but I still feel anxious about speaking English with a mean of 4.65. Next, I was embarrassed by my English accent with a mean of 4.63, and the least, I was panicking when I had to speak English without prior preparation with a mean of 4.10, respectively.

Keywords: Factors Affecting of Anxieties, Anxieties Levels, Speaking skill

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งและเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการเมือง การศึกษา การแพทย์ วิทยาศาสตร์ ธุรกิจ สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การติดต่อสื่อสารทั้งในประเทศและต่างประเทศ และด้านการศึกษา ดังจะเห็นได้ในการจัดการศึกษาของแต่ละประเทศที่กำหนดให้มีความรู้ความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตลอดจนถึงระดับอุดมศึกษา มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมี ทักษะใน 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้าน ทักษะการพูด ซึ่งทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกับชนชาวโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ธีราภรณ์ กิจจารักษ์, 2553) รวมทั้งยังส่งผลอันดีต่อการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต เนื่องจากปัจจุบันทุกอาชีพ ทุกสาขาต้องการคนที่มีความรู้ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษ เมื่อประชากรในประเทศล้วนมีความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษและยังสามารถพัฒนาประเทศได้ไปอีกขั้นหนึ่ง เพราะภาษาอังกฤษถือเป็นบันไดที่ทำให้เราก้าวไปสู่ความสำเร็จในชีวิตและเป็นประตูเชื่อมออกไปสู่ต่างประเทศ

ความสำคัญของภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทย และคนทั่วโลกไปแล้ว มนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูทีวี การดูภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์หนังสือคู่มือทางด้านวิชาการต่าง ๆ ฯลฯ บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาออกมาในปัจจุบัน ถ้ามีความรู้ ภาษาอังกฤษทั้งพูดและเขียนเสริมเข้าไปด้วยอีก โอกาสที่จะหางานก็จะไม่จำกัดแค่ในประเทศไทย เท่านั้น ถ้าท่านเป็นคนหนึ่งที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ท่านคงจะไม่ปฏิเสธได้ถึงสิทธิพิเศษที่ท่านมีเหนือคนอื่นที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ด้วยเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ทำให้โลกของเราแคบลงไปถนัดตา ทุกวันนี้ ท่านสามารถรับรู้

ข่าวสาร หรือติดต่อกับเพื่อนต่างชาติได้ภายในเสี้ยววินาที ท่านจะไม่เข้าถึงสิทธิพิเศษเหล่านี้เลย ถ้าท่านไม่รู้ภาษาอังกฤษ ระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของไทยหลายท่านอาจจะบอกว่า ประเทศไทยเราก็ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษมานานแล้ว แต่ทำไมคนไทยถึงพูดภาษาอังกฤษสู้คนฟิลิปปินส์ไม่ได้เลย นั่นก็เพราะว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการของเรา ยังไม่ได้เน้นการพูดภาษาอังกฤษ จะเน้นแต่หลักไวยากรณ์ คำแปล และการอ่านเพื่อความเข้าใจและให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นส่วนใหญ่ สิ่งที่จะต้องปรับปรุงอย่างมากในระบบการเรียนภาษาอังกฤษของไทยเราคือ การเน้นการพูดออกเสียง ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงพยางค์ของแต่ละตัว การเน้นเสียงหนักเบา ซึ่งจะต้องมีสื่อช่วยสอนที่เป็นมัลติมีเดีย คือ มีทั้งภาพ เสียง และตัวหนังสือ ให้ด้วย แทนระบบเก่าที่มีแต่ตัวหนังสือเท่านั้น ทำให้การออกเสียงตามคำอ่านที่เขียนในตำราหรือพจนานุกรมที่ผิด ๆ เช่นคำว่า cat ในพจนานุกรมอังกฤษไทยจะเขียนคำอ่านเป็น แคท ซึ่งแปลมาจากคำอ่านพจนานุกรมอังกฤษเป็นอังกฤษ ทำให้คนไทยเข้าใจว่า ไม่ต้องออกเสียงตัว t ที่อยู่ตอนท้ายด้วย น่าจะเขียนคำอ่านเป็น แคท-ถึ (ออกเสียง ถึ เบา ๆ) แต่ถ้าเราจัดทำสื่อการเรียนการสอนแบบมัลติมีเดีย เด็กก็จะได้ยินทั้งเสียงที่ถูกต้อง ได้เห็นภาพ และตัวหนังสือด้วย ซึ่งทำได้ไม่ยาก และต้นทุนก็ไม่มาก การเรียนของเด็กก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (จิตพิสุทธิ์ จันตะคุต, 2561)

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร และการดำเนินชีวิตประจำวัน หลายคนยังประสบปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ทั้งที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาหลายปี และส่วนใหญ่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีหลาย ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ดังการศึกษาวิจัยของ พานิดา ตาสี (2552) พบว่า ความวิตกกังวลในการพูดเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งความรู้สึกรู้สึกวิตกกังวลในเรื่องการพูดนี้ เป็นที่ยอมรับกันว่ามีผลต่อการแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียน เช่นเดียวกับการศึกษาของ ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล (2559) พบว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สาเหตุส่วนใหญ่มาจากปัจจัย ด้านตัวผู้เรียนเป็นหลัก ปัจจัยด้านครอบครัวที่คาดหวังว่านักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษจะต้องพูดได้ เสมือนเจ้าของภาษา และปัจจัยทางกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวัดจากกิจกรรมการสอน ทุกรูปแบบภายในชั้นเรียนในทำนองเดียวกันกับการศึกษาวิจัยของ เจนจิรา ชัยปาน และคณะ (2556) พบว่า ผลการวิจัยระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูด

ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า เมื่อนักศึกษาเกิดความวิตกกังวลในการพูดทำให้การสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นไม่สัมฤทธิ์ผล จากปัญหาดังกล่าวได้มี นักวิชาการและนักศึกษา ได้พยายามหาแนวทางแก้ไขปัญหาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษด้วย วิธีช่วยคลายความวิตกกังวล เพื่อให้ นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จากการศึกษางานวิจัยของ พานิดา ตาสี (2552) ได้กล่าวในงานวิจัยว่า สำหรับวิธีการคลายความวิตกกังวลในการพูดนั้น พบว่า ทั้งนักศึกษาที่มีความวิตกกังวลในการพูดอยู่ในระดับสูงและระดับต่ำใช้วิธีการที่คล้ายกันเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูด ได้แก่ วิธีการที่ลดความวิตกกังวลด้านจิตใจและวิธีการที่ลดความวิตกกังวลด้านกายภาพ นอกจากนี้ ทัศนชัย เยี่ยมสวัสดิ์ (2559) ได้กล่าวเสริมอีกว่ากลวิธีในการจัดการกับความวิตกกังวลเพื่อช่วยส่งเสริมการแสดงออกทางภาษาต่างประเทศ และช่วยลดความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นในห้องเรียนโดยการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้มีลักษณะเป็นมิตรและมีความผ่อนคลายการให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ตลอดจนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน จากงานวิจัยดังกล่าวเห็นได้ว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นมีอิทธิพลหรือมีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งปัจจัยเหล่านี้เป็นตัวแปรประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนและจากการสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน ภาษาอังกฤษส่วนมาก พบว่า มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยที่มีพฤติกรรมแสดงออกและสังเกตเห็นได้ชัดเจน เช่น สีหน้าตึงเครียด คิ้วขมวด ปากสั่น ระดับเสียงการพูดที่แผ่วเบาและใช้เวลาในการคิดนานเมื่อนักศึกษามีปัญหาด้านการใช้ภาษาอังกฤษ จึงก่อให้เกิดความกังวลประหม่า ทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ ส่งผลให้การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่เกิดการพัฒนา

ด้วยเหตุเหล่านี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เพื่อศึกษาปัจจัยและระดับความวิตกกังวลเหล่านี้ ได้ส่งผลกระทบและเป็นอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด เพื่อช่วยส่งผลให้นักศึกษามีแนวทางการแก้ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษและประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาให้ประสบความสำเร็จตลอดจนเป็นแนวทางด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
2. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยเป็นนักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยนี้เป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งแบบสอบถามออกมาเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ และระดับความรู้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และปัจจัยด้านครอบครัว จำนวน 25 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเพื่อวัดระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มี
วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษว่ามีอย่างน้อยเพียงใด
จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำแบบสอบถาม
ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ (Questionnaire) ดัดแปลงมาจาก Foreign Language
Classroom Anxiety Scale (FLCAS) ของ Horwitz et al (1986) เพื่อเป็นเครื่องมือในการ
วิจัยครั้งนี้

2. ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องและประเมินความเที่ยงตรง
(IOC) ของแบบสอบถามว่าตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่

3. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่คล้ายคลึงกันเพื่อหาความเชื่อมั่น
และความถูกต้องของเนื้อหา

4. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วจัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับ
สมบูรณ์ในการนำไปใช้แจกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยต่อไป

5. นำข้อมูลที่ได้มาจำแนก จัดเรียงตามประเด็น สรุปข้อมูลวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ตาม
วัตถุประสงค์ของการวิจัย สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ นำเสนอผลงานวิจัยแบบ
พรรณนาวิเคราะห์ และเขียนบทความวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาประมวลผลและ
วิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้
ค่าสถิติคิดเป็นค่าร้อยละ (percentage)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการ
พูดภาษาอังกฤษแยกออกเป็นรายด้าน โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(Standard Deviation)

3. การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ในภาพรวมโดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย 5 ระดับ ตามแบบของ Likert Scale ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ความวิตกกังวลในระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

จากแบบสอบถามการวิจัยจะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ผลการวิจัยสรุปผลได้ ดังนี้

1. จากข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 75.00 เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 25.00 อายุอยู่ในช่วง 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 70.00 และอายุ 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.00 นักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ คือ 2 รายวิชา คิดเป็นร้อยละ 100.00 และความรู้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 65.00 และ ต้องปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 35.00

2. ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในด้านเจตคติในการพูดภาษาอังกฤษ และพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.71 ส่วนปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล คือ ด้านเจตคติในการพูดภาษาอังกฤษ ในประเด็นที่ ข้าพเจ้าคิดเสมอว่าเพื่อนร่วมชั้น มักจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า มีค่าเฉลี่ย 3.85 และ พฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ ในประเด็นที่

ข้าพเจ้ามักกระวนกระวายที่ต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวมาล่วงหน้า และ เมื่อข้าพเจ้านึกคำที่จะพูดไม่ออก ข้าพเจ้าจะแสดงอาการทางสีหน้าและคิ้วขมวด มีค่าเฉลี่ย 3.90

3. ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.51 ส่วนปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล ประเด็นที่ศึกษา คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือ โดยทั่วไปรู้สึกสบายใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการกลุ่มมากกว่าอภิปรายรายบุคคล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 และด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์คือ อาจารย์มักจะให้ออกไปพูดในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่แจ้งล่วงหน้าจึงทำให้วิตกกังวลเป็นอย่างมาก มีค่าเฉลี่ย 3.69

4. ปัจจัยด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านครอบครัวส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.45 ปัจจัยด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลประเด็นที่ศึกษา ประเด็นที่ศึกษา คือ ครอบครัวของข้าพเจ้ามักตำหนิต่อว่า เมื่อข้าพเจ้าสอบภาษาอังกฤษไม่ผ่าน มีค่าเฉลี่ย 3.60 รองลงมา คือ ครอบครัวของข้าพเจ้ามักคาดหวังให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนเจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ย 3.40 และน้อยที่สุด คือ เมื่อสมาชิกในครอบครัวของข้าพเจ้ามีการทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น ร้องเพลง เล่นิทาน พวกเขาไม่สนับสนุนให้ใช้สื่อเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 3.35 ตามลำดับ

5. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.39 ประเด็นที่ศึกษาให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าเกรงว่าอาจารย์ชาวต่างชาติจะฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าจะสื่อสาร และ แม้ว่าข้าพเจ้าเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 4.65 รองลงมา คือ ข้าพเจ้ารู้สึกอายสำหรับการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63 และ น้อยที่สุด คือ ข้าพเจ้ารู้สึกตระหนก เมื่อข้าพเจ้าต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ย 4.10 ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ สรุปผลได้ดังนี้ 1. ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในด้านเจตคติในการพูดภาษาอังกฤษและพฤติกรรมในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก 2. ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก 3. ปัจจัยด้านครอบครัวที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่า ปัจจัยด้านครอบครัวส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง 4. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์" ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยแบ่งเป็นรายประเด็น ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ปัจจัยด้านผู้เรียน พบว่า มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก เนื่องจากผู้เรียนมีความกังวล ประหม่า กระวนกระวาย เกิดจากผู้เรียนไม่พร้อม มีความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ ไม่มีสิ่งแวดล้อมกระตุ้นสิ่งเร้าที่อยากจะพูดภาษาอังกฤษและผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก เกิดจากบุคลิกภาพการสอนของอาจารย์และสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนเป็นสิ่งเร้าที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการแสดงออกทางการพูดภาษาอังกฤษภายในชั้นเรียน ปัจจัย

ด้านครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง โดยครอบครัวมักคาดหวังว่านักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษต้องพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา เนื่องจาก ครอบครัวได้รับอิทธิพลจากครอบครัวข้างเครือญาติ เพื่อนฝูง ที่มีความสามารถพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนกับเจ้าของภาษา จึงเกิดความคาดหวังว่าลูกของตัวเองเรียน ภาษาอังกฤษควรจะพูดได้เหมือนกัน สรุปผลเฉลี่ยด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

สอดคล้องกับการศึกษาของ ปิยนุช อุตมเกียรติสกุล (2559) กล่าวว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สาเหตุส่วนใหญ่มาจากปัจจัยส่วนตัวด้านผู้เรียนเป็นหลัก ปัจจัยด้านครอบครัวที่คาดหวังว่านักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษจะต้องพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา และเป็นปัจจัยทางกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษภายในชั้นเรียน โดยวัดจากกิจกรรมการสอนทุกรูปแบบภายในชั้นเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประดิษฐ์ คำมุงคุณ และคณะ (2562) กล่าวว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32 ประเด็นที่นักศึกษามีความวิตกกังวลสูงสุด 3 อันดับแรก คือ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า รองลงมา นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ และอันดับสุดท้าย นักศึกษารู้สึกกระวนกระวายและวิตกกังวลจนลืมสิ่งที่เคยเรียนรู้หากต้องพูดในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย ส่วนประเด็นที่นักศึกษามีความวิตกกังวลต่ำสุด 3 อันดับสุดท้าย อันดับแรก นักศึกษารู้สึกประหม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่คุ้นเคย รองลงมา นักศึกษารู้สึกอึดอัดที่ต้องพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าเพื่อนๆ และนักศึกษารู้สึกวิตกกังวลว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีที่พูดภาษาอังกฤษผิด ตามลำดับ

รวมถึง สอดคล้องกับงานวิจัยของ คัมภีรภาพ คงสำรวย และคณะ (2561) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีความกังวลสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 12 ท่านกังวลว่าท่านจะพูดผิดไวยากรณ์ ที่ 3.68 รองลงมา คือ ข้อที่ 8 ท่านกลัวการหัวเราะเยาะจากเพื่อนๆในชั้นเรียนเมื่อท่านพูดผิดที่ 3.64

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ปัจจัยของความวิตกกังวลมีหลายด้าน เช่น นักศึกษาเกรงว่าอาจารย์ชาวต่างชาติจะฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่ นักศึกษาจะสื่อสาร และ แม้ว่านักศึกษาจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่นักศึกษาก็ยังรู้สึก วิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ เป็นต้น ความวิตกกังวลเป็นเรื่องปกติที่พบเห็นได้ในมนุษย์ แต่ละคนต่างมีระดับความวิตกกังวลมากน้อยไม่เท่ากัน ยิ่งนักศึกษามีระดับความวิตกกังวลอยู่ใน ระดับมาก ส่งผลให้นักศึกษารู้สึกว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยากทำให้นักศึกษา ประหมาไม่มั่นใจในตัวเองอาการเหล่านี้ทำให้นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สรุปว่าระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศนีย์ มากช่วย และคณะ (2561) กล่าวว่า ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นผลจากหลายปัจจัยต่างๆ เช่น เต้นซัด คือ คิดเสมอว่าเพื่อนร่วมชั้น มักจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าตัวเอง และระดับ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเช่นเดียวกับ งานวิจัยของ เจนจิรา ชัยปาน และคณะ (2556) พบว่า ผลการวิจัยระดับความวิตกกังวลใน การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลหาก สอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ นักศึกษาจะตื่นเต้น หากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า นอกจากนั้น พบว่า นักศึกษามีระดับ ความวิตกกังวลระดับปานกลาง เมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูด

องค์ความรู้จากการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ ได้องค์ความรู้ คือ

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีอยู่ 3 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยด้านผู้เรียน 2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน และ 3) ปัจจัยด้านครอบครัว และ
2. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.39 ประเด็นที่นักศึกษามีความวิตกกังวลมากที่สุด คือ เกรงว่าอาจารย์

ชาวต่างชาติจะฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่จะสื่อสาร และ แม้ว่าเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ รองลงมา คือ รู้สึกอายสำหรับการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง และ น้อยที่สุด คือ รู้สึกตระหนก เมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะการนำไปใช้

1) ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงด้านปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชั้นปีต่อไป

2) อาจารย์ควรจะช่วยให้นักเรียนเอาชนะความรู้สึกความวิตกกังวลและความกังวลและส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป สิ่งที่ค้นพบจากงานวิจัยครั้งนี้ นำมาซึ่งข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

- 1) ควรมีการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในปัจจัยอื่น ๆ
- 2) ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในกลุ่มเป้าหมายอื่น

รายการอ้างอิง

เกศนีย์ มากช่วย และคณะ. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. ใน การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 9 (131-143). สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

คัมภีร์ภาพ คงสำรวย และคณะ. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาภูมิภุมราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน. *วารสารแสงอีสาน*, 2561(15), 143-154.

จิตพิสุทธ์ จันตะคุต. (2561). *ความสำคัญของภาษาอังกฤษ*. สืบค้น 8 มกราคม 2562, จาก

<https://sites.google.com/site/krujitpisut/khwam-sakhay-khxng-phasaxangkvs>.

- เจนจิรา ชัยปาน และคณะ. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลชั้นปีที่ 4 (รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย: สงขลา.
- ทัญชัย เยี่ยมสวัสดิ์. (2559). ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ: องค์ประกอบ ผลกระทบ และแนวทางการแก้ปัญหา. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 2559(30), 1.
- ธีราภรณ์ กิจจารักษ์. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร (รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา: กรุงเทพฯ.
- ประดิษฐ์ คำมุงคุณ และคณะ. (2562). ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา. *วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์*, 2562(6), 5860-5875.
- ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี. ใน *การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 3 ก้าวสู่ทศวรรษที่ 2 บูรณาการวิจัย ใช้องค์ความรู้ สู่ความยั่งยืน. (886)*. นครราชสีมา: วิทยาลัยนครราชสีมา.
- พนิดา ตาสี. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ (รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี: นครราชสีมา.
- Horwitz, E.J., Horwitz, M. B., & Cope, J. (1986). Foreign language classroom Anxiety. *The Modern Language Journal*. 70(2): 125-132.